

עין משפט
נר מצוה

בוח א ב ג ד ה מיי פ"ד מהל' נכורים הלכה ד סגמ עשין קמ:

בב ו מיי פ"ו מהל' תרומות הלכה א סגמ לאוין רכב טור י"ד סימן שלח:

ג ז מיי פ"ח מהל' מעשר הלכה ד:

נא ח מיי פ"ד מהלכות נכורים הלכה ד:

גב ט מיי פ"יו מהל' מעשה קרנות הלכה ו:

גג י מיי פ"ד מהלכות נכורים הלכה ד:

גד כ מיי שם הלכה ח:

מוסף תוספות

א. וטעמא דר' אלעזר בן עזריה משום דבב"ד מקומות נקראו הכהנים לויים וזה אחד מהם. כ"ן.
ו. וטעמא דר' דמפריש היה המעשר של לויים לבדם לר"עדין שיקנסם ליתן וגם לאחרים עממם. מו"ק יבמות פ"ו ד"ה ממ.
ז. ומפריש באותה תרומה, תרומה ומעשר מיניה וביה. ממב"ן.
ד. דהני ביבמות, תרומה לבתן ומעשר ראשון ללוי דברי ר' מאיר. נש"א.
ה. נ"א: אי מיתבשרא בלא ביליה האי גמי יש לו להביא בכלי אחר, והוא תרוא מנחה נרד, ובהכי ניתא ליה, והוי קרבן מהודר. טפי בד מייחז ליה בכלי אחר וגר. רמב"ן.
ו. עיין בטעמ"ק מה שכתב בעתם רש"ים.

רבינו גרשום

דמביא וקרא: מאי טעמא דר' מאיר באילן אחר. דאמר ואינו קורא אי ס"ל דהקונה אילן אחד קנה רקרקע למה אינו קורא ואי א"ל קנה רקרקע אמאי מביא: ומאי טעמא דרבנן בשני אילנות. א קנה רקרקע אמאי אינו קורא ואי לא קנה רקרקע אמאי מביא. אמר רביה. מאי קרישא לכומר אמאי לא אמרי' טעמא דר' דלמא לר' פאיר באילן אחד מספקא ליה אי קנה רקרקע או לאו אמאי מבייח ולא קרי. וכן הכי נמי לרבנן בבי אילנות: ומי מספקא ליה. לר' מאיר אי קנה רקרקע: והא קתני לפי ובר' אימא שמא וכו'. ולא מצי למיקרי מספקא מן האדמה אבד נתתה לי ה': ואמאי מביא מספקא והאיכא למיחז דלמא לא קנה הרקרקע ולאנו בכורים יניחו וקא מעייל חולין לעזרה. וקרימא לן דאין מביאין חולין לעזרה: ומשני דמקריש' להו. לפירות הדיו קרישים והדיו מעייל להו: והא בני לכבורים למיכלניהו. הון והקדש לא מצי בהן למיכל דהסות הקדש לבדוק היות הוא: ומשני דפריק' להו. המביא והדר מצי למיכלניהו: ודלמא לאו בכורים יניחו וקא מפיק להו מתורומה ומעשר. דלא קא יתיב מנייהו תרומה [ומעשר] ומשני א' דמפרי' מע"ש דדידיה הוא. ומש"ד מצי יתיב ליה לבתן. אלא מעשר ראשון דלוי הוא וללו לא מצי יתיב ליה משום דכבר בכורים היה ולא מצי למיכל בכורים כי אם כהן: ומשני דיהיב ליה לבתן כדו' אלעזר ובר': וליחוש דלמא קנה רקרקע וביכורים גמורין יניחו ובעי קריאה ואמאי אינו קורא: ומשני קרייה לא מעכבא. דע"צ דלא קראת ר' לא מעכבא: ולא והאמר ר' זורא. בלא מנחות. כל הראוי לבילה אין בילה

פא: המוכר את הספינה פרק חמישי בבא בתרא

וּדְלָמָא אָאוּ בכורים נִינְהוּ וְקא מעיילַ חוּלִין לעזרה. ככל מקום שיש כעין הקדשה כי הכא שיש הגשה או תנופה למד"ט

וכן צפרק הזרוע (חולין דף קל: ושם ד"ה אי) גבי חזה ושוק דקאמר אי מאכצרא לפני ה' כתיב ואי מגואי קא מעייל חולין צעורה ויש

בהן תנופה אבל דבר שאין עושין בו הקדשה כלל צההוא אין שייך איסור הכנסת חולין צעורה דאל"כ לא ילבש בהן בגדי חול ויכנס צעורה וגם ישראל לא יכנס צעורה ועוד דקאמר צהקומץ רבה (מנחות דף כא: ושם ד"ה חולין) יאכלוה שיאכלו עמה חולין ותרומה כדי שתהא נאכלת על השעשע: **אֶלְאָּ מעשר ראשון דר"ו** הוא. ואע"ג דדמאי אינו מחייב לינתו מספק משום דמאי אמר אייתי ראייה ללא מתוקן הוא ושקול אומר רשצ"ח דלא דמי דהכא אין הכהן מוחזק יותר מן הלוי ושל ישראל ממה נפשך אינם דאם נכורים הם דכהן הם ואם לאו נכורים ינינהו א"כ מעשר ראשון הוא והוי דלוי ועוד דמאי דלא הוי אלא ספיקא דרבנן אין נריך לקיים מלות נמינה: **דַּמְקַרְישַׁי** אָהוּ. מימה צפ"י התודה (מנחות דף פ: ושם ד"ה וכו') גבי תודה שנתעברה צממורה דמשיי דלמא לאו תודה היא והוי לחם חולין צעורה ואמאי לא פריך דלקדיש ליה על תנאי שאם אינה תודה יקדש הלחם לצדק הבית או לדמי נסכים וי"ל דגבי תודה כיון שעשה ארבעים חלות מארבעה מינים מוכחא מילתא טועא שלשם תודה מצינא ולהכי אפי' הקדיש על תנאי שצייז חולין צעורה כיון שאין דרך לעשות משאל הקדש מה שעשה מזה אבל הכא

נכורים כי מקדיש להו לדמי לא מיחזי חולין צעורה אלא כשאר הקדש שדרך להציא הקדש צעורה כדאמר (תמיד כט. מדות פ"ג מ"ח) גפן של זהב היתה שם שכל מי שמתגדב גרגירי מציא ותולה בה שאינו עושה נכורים^(ט) אלא הגשה אצל המזבח לרבצן ואפי' לרצא"י דמנריך תנופה אין הוכחה כל כך מתנופה שלשם נכורים מציאן ואפי' צקריאת הפסוקים אין הוכחה כל כך אלא הוי כקורא צמורה הואיל ואינו עושה בגוף הפירות כלום: **וְהַרְוִיחָהּ** **לַכֹּהֵן** ו**מעשר ראשון דר"ו** דברי רבי **עקיבא**. ודלא כפ"ה דפירש דפליגי בתר דקנסיניהו עזרא אלא מדאורייתא פליגי כדאמר ביש מותרות (יבמות דף פו:) דמפיק טעמא מקראי והוי לר"ע דוקא ללוי ולרצי אלעזר אף לכהן^(א) אבל בתר קנסא הוי לר"ע אף לכהן^(ב) ולרצי אלעזר בן עזריה דוקא לכהן וה"מ לשנויי הכא אפילו כר"ע ובתר קנסא אי גמי שיפריש עליה ממקום אחר על תנאי שאם אינן נכורים יהו פירות הללו מעשר ואם הם נכורים יהא מעשר של אלו בצפונם או צדדומם^(ג) ומעשר עני שלסה יתיב ללוי עני ואם מעשר שני יעלה ויאכל צירושלים ובתוך מההך שנויי נריך לשנויי אליבא דר"מ דמאי טעמא צאלין אחד מציא ואינו קורא דלדידיה ליכא לנימנר כר' אלעזר בן עזריה דצהדיא פליג עלה ביש מותרות (ספ. ‏:‏ **בַּלְּהָרָאיוּ אֲבִירָהּ** ב'ו'. עיקר מלתא צפ' המנחות והנסכים (מנחות דף קג: ושם) גבי הרי עלי ס"א כדפירש הקונטרס וא"ת ומאי פריך התם וכי לא כלל מאי הוי והתנן אם לא כלל כשר נהי דבלילה לא מעכבא מ"מ לכתחלה מנזיה לבלול וטוב שיציאו בשני כלים דיכול להציא בין ככלי אחד בין בשני כלים כמו שיראה כיון דנדר סתם דדוקא אין בעלי הרי עלי שני עשרונים להציא בכלי אחד מנן התם (דף קז: ע"ש) דאם הציא בשני כלים פסול ואומר ר"י דהך דס"א קאי אהך דקתני רישא מתגדב אדם מנחה ששים עשרון ומציא בכלי אחד ואם אמר הרי עלי ס"א כלומר מנחה של ס"א דהשתא נריך להציא בכלי אחד דכיון דאמר מנחה לקרבן גדול קא מכיון^(ד): **דַּעֲבִיד** **אָהוּ בר' יוסי בר חנינא**. פי' שלא עשה לקיחה והצאה כאחד וא"ת ומי דחקו לומר דעביד כר' יוסי צר חנינא ליימא דעביד כמתני' שגירס לגמרי ציד שליח דקרא' ר' ויש לומר דכתיב קנסמת נכורים (פ"א מ"ה) דשליח מציא ואינו קורא' ויש לומר דכתיב קנסמת ר"מ מציא ואינו קורא משמע שמציא הוא בעצמו ולא שמשגרם ציד שליח: **בַּצֵּרֶן** ושגרגן ביד שרִיָּה וּבַת שֶׁרִיָּה צדקן

לומר אשר נתמה לי ה' וה"נ צָרֶן ושלחן ע"י שליח דפטר להו מקרייה והא

מעכבת. כלומר ששים עשרונים בכלי אחד ראויין לבלול בלוג שמן ששים ואחד אין נבללין בכלי אחד ולא בלוג אחד ואם הן ששים בלבד בכלי אחד הואיל וראויין לבלול אצ"ש שלא בללן אין בילה מעכבת בהן. והא נמי הואיל והני בבירין אין ראויין לקריאה קריאה מעכבת: ומשני דעביד בהו כדו' יוסי בר' חנינא דפוטרין מן הקריאה דאמר ר' יוסי בר' חנינא בצרן. לכבורים ושגרגן ביד שליח בדרך והביאין שליח אחר מביא ואינו קורא מאי טעמא

(א) צ"ל דמפריש להו: מעשר שני גמי. כיון דדידיה יניחו ומשניה מאי יתיב לה לכהן: אלא מעשר ראשון.

מאי טעמא דר"מ צאלין אחד. כיון דאינו קורא משום דכתיב^(א) אשר

מציא מאליך למה מציא הא מהצאה נמי ממעטו ליה קרא: **מספקא** **לפו**. אי קנה קרקע מן הדין או לא והאי דלאמרי לא קנה קרקע היינו משום דיד המוכר על העליונה דמספיקא לא מפקינן מיניה:

דלמא לאו נכורים ינישו. דשמא לא קנה קרקע וקמעייל חולין לעזרה ודרשינן^(ב) בספיפיה^(ב) כי ירחק ממך המקום וזבחת (דברים יב) צריחוק מקום אמה וזבח ואי אמה וזבח צקירוב מקום חולין שלך והוא הדין לכל הצאת חולין צעורה שאסור אי גמי מדרבנן דלמא איכא דחוי ליה דנוהג בהן מנהג חולין כדיין וסבור קדשים הן הואיל ואייתיניהו צעורה ואמאי לזולתי צקדשים: **דמקדיש** **לפו**. על התנאי אי הוו ציכורים שפיר ואי לאו ילקדשו לקנותם ואי קרבן: **הא צעי מיכליניהו**. לכהן ושמן קדושת דמים יש בהן והנהגה מן ההקדש ומעל: ומשני דפריק לפו. אחר שהניחם לפני המזבח והניף: **וקא מפקע** **לפו** **מפרומה** כו'. ונמלא אוכל טבלים אצל נכורים הרי הן כמרומה דכתיב (דברים יב) תרומת ידך אלו הנכורים וכל שדהו יכול לעשות נכורים כדמתן במסכת נכורים (פ"ב מ"ד). ומשני דמפריש: **למאן יתיב ליה**. ואין לנו לעשות תקנה לגזול את הלויים^(ט) **מעשר שני גמי**. אם שנה ראשונה או שניה של שמיטה הוא דיהיב ליה לכהן דליהו (ט) לא מצי אכיל ליה דלמא נכורים ינישו: **מעשר עני גמי**. אם שנת שלש הא: **מעשר ראשון לכהן**. ולא ללוי דמפריש כמחזות צפרק. והתנאי שנתאמרמלה [ס"ו] ומוקי לה לבתר דקנסיניהו עזרא ומשמע ליה לר' אלעזר בן עזריה לויס דקרא אף כהנים במשמע דבעשירים וארבעה מקומות נקראו כהנים לויס: **וצעי קרייה**. והאיך יאכל מהם בלא קרייה: **לא מעכבא**. כדאמרמין צפ' בתרא דמסכת מכות^(ג): **כל הראוי לבילה**. במנחות צפרק המנחות [קג:] מנן מתגדב אדם מנחה של ששים עשרון ומציא בכלי אחד ואם אמר הרי עלי ששים ואחד מציא ששים בכלי אחד ואחד בכלי אחד ומפרישין טעמא בגמ' [שם] משום דששים נבללין צידא יפה בלוג שמו אצל ששים ואחד אי אפשר להבצל ופרכינן וכי לא כלל גמי מאי הוי והתנן [שם יח.] אם לא כלל כשר ומשני א"ר זורא כל הראוי לבילה כגון ששים עשרון אם לא כלל כשר אצל ששים ואחד שאין ראוי לבילה צילה מעכבת צו כלומר מה שאי אפשר להבצל מעכבת צו דכיון דכתיב^(ד) ויזק עליה שמן וזוה לבלול דכתיב^(ה) בצולה ש"מ שזוה הקב"ה להציא מנחה שיכול לקיים בהן מנזות צלילה וכשהוא מציא ששים ואחד מנחה כזו לא כזה להציא והרי הוא כמציא מנחה מן הקטניות דליניה שכל דבר שזוה הקב"ה מציא אף עיבוד בעיקר הצאתו להציא בצאותו עניי שזוה הכתוב ולא בענין אחר אבל מנזות האמורות בצוזה מנזיה כגון תנופה צקרבן צלילה במנחה יש שמעבדין אם גילה הכתוב לשנות עליו ולעכב ויש שאין מעבדין. וגבי נכורים גמי דחזו לקרייה בעינן ואע"ג דליכא מציאי בכורים (ו) שמציאין ולא קורין במסכת נכורים (פ"א מ"ד) ה"מ כגון גר דמעיקרא כי מייתי ע"מ שלא לקרות מייתי להו וכגון מההא ועד חנוכה דמציא ואינו קורא כדנפקא לן מקראי בספיפיה^(ט) אבל הנך נכורים דמייתי להו מספיקא שמא טעונין קרייה מן התורה דשמא קנה קרקע והלכך חזו לקרייה בעינן: **בָּצֵרֶן ושגרגן ציד שליח**. או שמת שליח בדרך שהשליח עצמו בצרן ומת בחצי הדרך ומיניה שליח אחר תחתיו עד לירושלים או שהציאוהו הצעלים עצמן משם ואליך: **מציא ואינו קורא**. אין הצעלים קורין דמפרש טעמא: **ולקחם והצגם**. דכתיב ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תציא והאי ולקחת קרא יתירא הוא דמאי למיכתב והצגת מאליך^(ז) ודרשינן ביה מי שלוקח דייינו צוּרָר הוא מציא דבעינן הצצירה והבאה^(ח) כולה עד לירושלים כדאם אחד הלכך היכא דצָרֶרן איהו והשליח הציאן לא הויא לקיחה והבאה כדאם אכל היכא דצָרֶרן שליח והציאן לירושלים או קורין הצעלים דשלוחו של אדם כמותו ויכול לקרות הנה הצצא^(י) וגו' ומיניה שליח עצמו לא צר קרייה הוא דמתן במס' נכורים (פ"א מ"ה) שאין יכול

דקנסיניהו עזרא ומשמע ליה לר' אלעזר בן עזריה לויס דקרא אף

כהנים במשמע דבעשירים וארבעה מקומות נקראו כהנים לויס: **וצעי קרייה**. והאיך יאכל מהם בלא קרייה: **לא מעכבא**. כדאמרמין צפ' בתרא דמסכת מכות^(ג): **כל הראוי לבילה**. במנחות צפרק המנחות [קג:] מנן מתגדב אדם מנחה של ששים עשרון ומציא בכלי אחד ואם אמר הרי עלי ששים ואחד מציא ששים בכלי אחד ואחד בכלי אחד ומפרישין טעמא בגמ' [שם] משום דששים נבללין צידא יפה בלוג שמו אצל ששים ואחד אי אפשר להבצל ופרכינן וכי לא כלל גמי מאי הוי והתנן [שם יח.] אם לא כלל כשר ומשני א"ר זורא כל הראוי לבילה כגון ששים עשרון אם לא כלל כשר אצל ששים ואחד שאין ראוי לבילה צילה מעכבת צו כלומר מה שאי אפשר להבצל מעכבת צו דכיון דכתיב^(ד) ויזק עליה שמן וזוה לבלול דכתיב^(ה) בצולה ש"מ שזוה הקב"ה להציא מנחה שיכול לקיים בהן מנזות צלילה וכשהוא מציא ששים ואחד מנחה כזו לא כזה להציא והרי הוא כמציא מנחה מן הקטניות דליניה שכל דבר שזוה הקב"ה מציא אף עיבוד בעיקר הצאתו להציא בצאותו עניי שזוה הכתוב ולא בענין אחר אבל מנזות האמורות בצוזה מנזיה כגון תנופה צקרבן צלילה במנחה יש שמעבדין אם גילה הכתוב לשנות עליו ולעכב ויש שאין מעבדין. וגבי נכורים גמי דחזו לקרייה בעינן ואע"ג דליכא מציאי בכורים (ו) שמציאין ולא קורין במסכת נכורים (פ"א מ"ד) ה"מ כגון גר דמעיקרא כי מייתי ע"מ שלא לקרות מייתי להו וכגון מההא ועד חנוכה דמציא ואינו קורא כדנפקא לן מקראי בספיפיה^(ט) אבל הנך נכורים דמייתי להו מספיקא שמא טעונין קרייה מן התורה דשמא קנה קרקע והלכך חזו לקרייה בעינן: **בָּצֵרֶן ושגרגן ציד שליח**. או שמת שליח בדרך שהשליח עצמו בצרן ומת בחצי הדרך ומיניה שליח אחר תחתיו עד לירושלים או שהציאוהו הצעלים עצמן משם ואליך: **מציא ואינו קורא**. אין הצעלים קורין דמפרש טעמא: **ולקחם והצגם**. דכתיב ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תציא והאי ולקחת קרא יתירא הוא דמאי למיכתב והצגת מאליך^(ז) ודרשינן ביה מי שלוקח דייינו צוּרָר הוא מציא דבעינן הצצירה והבאה^(ח) כולה עד לירושלים כדאם אחד הלכך היכא דצָרֶרן איהו והשליח הציאן לא הויא לקיחה והבאה כדאם אכל היכא דצָרֶרן שליח והציאן לירושלים או קורין הצעלים דשלוחו של אדם כמותו ויכול לקרות הנה הצצא^(י) וגו' ומיניה שליח עצמו לא צר קרייה הוא דמתן במס' נכורים (פ"א מ"ה) שאין יכול

אפשר לומר שהציאו שליח אחד, דאפילו לא מת שליח ראשון אינו קורא, דמתן (נכורים פ"א מ"ה) דמציאן ולא קוצלין. שאין יעלים לומר אשר נתמה לי (נטיחן מ"ח).

וכו' והבא ליעבד הכי שישגרגן ביד שליח ובחצי הדרך ישגר שליח אחר שקבלן מידו: ואינו קורא מאי טעמא דכתיב

מסורת הש"ס

(א) [מנחות מה. וש"נ], (ב) יבמות פ. ע"ש כמכות כ. חולין קל"ג: (ג) יב"ר מאיר, (ד) חולין כג: קדושין כה. יבמות קד: גדה טו: מנחות יח: קג: מטות יח: נדרים עג., (ה) [גיטין מו:], (ו) [דברים כו:], (ז) [קדושין מו:], (ח) [דלהי יב כא:], (ט) [צ"ל אחר ד"ה מעשר ראשון], (י) [דף יח:], (יב) [ויקרא כו:], [שם] (יג) תבא בו כו:], (יד) [לר"א בן יעקב ועי' מו"ק מנחות פ: ד"ה וכו'], (טו) [נו"ע מו"ק פסחים טו: ד"ה מציאה ובמנחות כא:], (טז) חולין דף פ: ד"ה וכו' ובכזים עו. ד"ה וחולין כו' ותכולין קל: ד"ה יו ותתמורה כג. ד"ה ואכלין], (ט ז) צ"ל בנכורים. ש"ש, (ט) צ"ל דהכא קאמר. קהילת יעקב,

תורה אור השלם
1 וְלִקְחַתָּהּ אֲשֶׁר כָּל פֶּרִי מִזֶּרַע־הָאָדָמָה אֲשֶׁר יִזְרָעוּךָ בְּתֹנוֹ מִזֶּרַע־הָאָדָמָה אֲשֶׁר יִזְרָעוּךָ בְּתֹנוֹ כָּל דְּרֹשֶׁמָה בְּשֹׂטָא וְהִלְכַת אֵל הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר יִבְרָךְ יְיָ אֱלֹהֶיךָ לִשְׂכּוֹן שְׁמוֹ שָׁם: וְכָאֵת אֵל הַבְּחֹן אֲשֶׁר הִקְיָה בְּיָמֵינוּ דְּהַסֵּ וְאִמְרַת אֱלֹהֵי הַגְּדֻרָתִי הָיוּ לִי אֱלֹהֵיךְ בִּי בְּאֵתִי אֵל הַדָּרָךְ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְיָ לְאַבְרָהָם לֵאמֹר לְחַת דְּבָרֵינוּ כו ב-ג

הגהות הב"ח

(א) גב' ר"א בן עזריה אומר מעשר ראשון לכהן כל"י ומיכת אף ממקט: (ב) רשב"א ד"ה מעשר שני וכו' לא מצי אכיל. י"צ ומימה לא איתא צקדושין דף ע"ב צן כמזה מקומות דר"מ פ"ל מעשר שני מנזון גסיה הוא ואין רשאי ליתן במתנה וכאן אי אפשר לתרן מנו ממחרצ במקרה שם ואין לומר דלזה פספזים דליהו לא מצי אכיל ואו חזקת ר"מ דיכול ליתמ לבסן זה אינו דל"ס ה"ל לנמלה לתרן כך צקדושין דף ה"ל הא דמנינן הפודה מעשר שני שניתן מן המתנה ב"ל כהן פודה מעשר שני מפירות נכורים שניתן לו במתנת דזה שני ולמה נמנע בנזוחם וצ"ע וצ"ל דנ"כ פודה המעשר שני ואפי"כ נמנו לבסן מספק שמת הוא נכורים: (ג) ד"ה כל ההלוי וכו' דליכא מציאי נכורים טורא שמאלין: (ד) ד"ה ולקחת וכו' הנהיגם וההשגה עד לירושלים כולה כדאם אחד:

מוסף רש"י

וקא מעייל חולין לעזרה. מדי דלא איתעביד ביה טורץ גסיה (וחזיון קל:). מעשר ראשון אף לבתן. דנכ"ד מקומות נקראו כהנים לויים, הלכך אצ"ג דמציא ראשון לוי כמכאז ביה, הסיגים מן המפריש טעמא משום דקס' מציא הוי והתנן אם לא כלל כשר, ומשני ר' זורא הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו. דקתני האומר הרי עלי ס"א עשרונים מציא בס"ל אחד ואחד בכלי אחד, ומפרש טעמא משום דקס' להו לרבנן דששים נבללות בכלי אחד אכל ס"א אין נבללות יפס, ומשפטינן וכו' אין נבללות מאי הוי והתנן אם לא כלל כשר, ומשני ר' זורא הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו, דאפילו לא כלל כשר, ושאיין ראוי לבילה בילה מעכבת צו דלאוי לבילה מעכבת דלפשר להקמיין לו מנזות מנחה (יבמות קד: ובכ"ז נדרים עג. קדושין כה. מכות יח: חולין כג. מנחות יח: שם קט: ונהי סו. ומת שליח בדרך. וזמר וביטולן הוא בעצמו, מביא ואינו קורא. ואי